

ἔῶν καρπῶν. Ὁ Πόν-Τοῦ εἰδίδεξε πρῶτος τὴν ἐκ τῶν καρπῶν τροφήν.

• Ὁ Πόν-Τοῦ ἐπίσης εἶναι ἡ θεότης τῆς ἐννάτης ἡμέρας, καὶ ὅστις θέλει νὰ εὐτυχήσῃ, ὀφείλει νὰ τῷ προσφέρῃ δῶρα τὴν ἡμέραν τοῦ Μο-Γάτ ταύτην (ἡμέραν τοῦ λίνου).•

Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ παρόντος ἄρθρου μας ἐρανίζομεθα ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Κ. Δαδῆ τὰ ἑξῆς. Καθὼς οἱ Εὐρωπαῖοι, εὖτω καλεῖ Σῖναι κάμνουσιν ἐπισκέψεις καὶ δῶρα τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔτους ἡμέραν, ὅτε οἱ ἄνθρωποι, κατ' αὐτοὺς, χαίρουσιν ἐπὶ τῆς γῆς· τούτῃ τὴν κληρονομίαν, τὸ δημόσιον ἐπαγγέλμα, (ἢ τὴν πρόδον) καὶ τὴν μακροβιότητα, (πράγματα, τὰ ὅποια καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα, χωρὶς νὰ ἡμεθα Σῖναι, δὲν ἀπορρίπτουμεν.) Αἱ τρεῖς αὗται ἐπιθυμίαι τῶν παριστάνονται δι' ἑνὸς παιδίου, δι' ἑνὸς μανδρινίου καὶ ἑνὸς γέροντος, συνυποκειμένου ὑφ' ἑνὸς πελαργοῦ, ὅστις εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς μακροβιότητος

Π. Η.

ΜΥΘΟΣ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ.

Διατὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι λευκοὶ καὶ αἰθίορες.

Ἐγευμάτιζα λέγει ὁ Κ. Ι. Σμῆθ, ἐν τῇ περιηγήσει αὐτοῦ κατὰ τὴν Γουινέαν, εἰς τινος Ἀγγλοῦ ἐμπορίου, εἰς δὲ *φουκαμαχαρίας* (ἠνώτερος ὑπάλληλος) ἦλθε καὶ μᾶς εὗρεν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ παρ' αὐτοῦ ἔμαθον, ὅτι ὁ ἀλέκτωρ εἶναι καταδεσμεσμένος, διότι αὐτὸς ἐγένετο αἷτιον τοῦ ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς σφαιρας, οἱ μὲν εἶναι λευκοί, οἱ δὲ μέλανες.

— Καὶ πῶς τοῦτο, ἡρώτησα, βλέπων αὐτὸν ἀποστρεφόμενον ἵνα φάγῃ ἐκ τινος ἐδέσματος, ὅπερ ὑπέθετεν, ὅτι ἦτο πετεινός.

— Ἰδοὺ, μ' ἀπήντησεν. Ὅταν ὁ παντοδύναμος Θεὸς ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ἔμεινε μόνῃ μίᾳ ἡμέρᾳ ἵνα τὸν δημιουργήσῃ· ἤρχισε τὴν πρῶταν, καὶ εἰργάσθη ἀδιακόπως ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν, διότι εἶχεν ἀνάγκην νὰ πλάσῃ πολλοὺς ἄνθρώπους. Ὅταν ἐφθασεν ἡ ὕψ τούτος διέτελλε νὰ ταχθῶσι στοιχηδὸν διὰ νὰ ἰδῇ πῶς ἦσαν. Τοὺς ἐξέτασεν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ εὗρεν ὅτι ἤθελον ἔχει ἄριστον, ὡς πρὸς τὸ σχῆμα τοῦλάχιστον, ἀλλὰ πλάσας ὅλους μέλανας, διελογίσθη ὅτι κάλλιον νὰ ἦσαν λευκοί. Τότε ἐπεχείρησε νὰ τοὺς πλύνῃ, καὶ ἐπέσπευδε τὴν ἐργασίαν του δι' ὅλης τῆς νυκτός, ὅπως τελειώσῃ εἰς τὸν ὅμοιον ἔταξε χρόνον.

Ἀλλ' ἐπρόφθασε νὰ λευκάνῃ μόνον τὸ ἡμισυ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰδοὺ ὁ ἀλέκτωρ ἐφώνησεν. Εἶχεν ἤδη ἐξημερώσει, καὶ ὁ Θεὸς ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ τοὺς ἄλλους χωρὶς νὰ τοὺς πλύνῃ. Ἄνευ τοῦ ἀλέκτορος ἤθελον εἶσθαι λευκοί. Ἰδοὺ δὲ διατὶ τὸ ἡμισυ τῶν ἀν-

θρώπων εἶναι λευκοὶ καὶ τὸ ἄλλο ἡμισυ μέλανες, καὶ ἰδοὺ διατὶ δὲν δύναμαι νὰ φάγω ἀπὸ τὸν κατηραμένον αὐτὸν πετεινόν.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΚΟΥΡΕΩΣ.

Ὁ Κ. Χ. κουρεὺς καὶ κομμωτὴς γαλλικῆς τινος πόλεως, ἔγνημε νέαν καὶ ὡραίαν γυναῖκα, τὴν ὅποιαν ἐλάτρευεν. Ἀλλ' αὕτη παραγνωρίζουσα τὴν βαθείαν ταύτην ἀρωσιώσιν, καὶ ἀγνώμων εὖτα ἐνέπεσεν εἰς τὴν παγίδα *λέοντος* τινοῦ φοιτητοῦ τοῦ καταστήματος.

Ὡς δὲ συμβαίνει πάντοτε, ὁ σύζυγος τελευταῖος ἐπληροφορήθη τὰς ἀθώας μὲν. ἀλλ' αἰσθηματικῶς σχέσεις τῆς γυναικὸς του. Ὁ δαίμων τῆς ζηλίας καὶ τῆς ἐκδικήσεως ἐβόησεν εἰς τὰ ἐνδύμυχα του καὶ ἀπόφασιν τρομερὰν ἀπεφάσισεν ὁ κύρ κουρεὺς.

Περιέμενε νὰ ἔλθῃ ὁ νεανίας εἰς τὸ καϊάστημά του ἵνα ξυρισθῇ. Ὅταν δὲ ἦλθεν ἡρώτησεν ὁ *λέων* τί νέα γνωρίζει.

— Τραγικόν τι συμβάν, ἀπαντᾷ ὁ κουρεὺς. Εἰς τῶν συναδελφῶν μου εἶχε γυναῖκα σπανίας ὡραιότητος καὶ εἰς τὴν ὅποιαν ἐναπέθετον ὅλας τὰς περὶ εὐτυχίας ἐλπίδας του. Μεταξὺ τῶν φοιτητῶν του ὑπῆρχε νεανίας τις, ὅστις ἦλθε νὰ ταράξῃ τὴν εὐτυχὴ ταύτην ἔνσωσιν καὶ παρέσυρε τὴν καρδίαν τῆς νέας ἀπὸ τοῦ συζύγου της, ὅστις ὑπέδεχετο αὐτὸν ὡς φίλον του. Δὲν ἦτο κακὸν τοῦτο; ἡρώτησε μετὰ βραχείαν σιωπὴν ὁ κύρ Χ., ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ἀκρεατὴν του.

— Κάκιστον, ἀπήντησεν οὗτος φοικιών.

Πλὴν τὸ πλήρες ἀγαθοσύνης βλέμμα τοῦ κουρέως τὸν καθυσόχασε καὶ ἐσκέφθη, ὅτι ἡ ἀναλογία, ἥτις ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς ἱστορίας ταύτης καὶ τῆς ἰδικῆς του, ἦτο ἀπλῶς τυχαίον τι.

— Ἀφοῦ ἐβεβαιώθη περὶ τῆς δυστυχίας του, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κουρεὺς, ὁ ἀπατηθεὶς σύζυγος ὑπὸ μιᾶς μόνης ἐκουριεύθη ιδέας, τὸ νὰ ἐκδικηθῇ. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἐζήτηε μέσον ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν ἐκδίκησίν του, ὁ διαφθορεὺς ἦλθε μόνος του καὶ παρεδόθη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κουρέως, ὅπως τὸν ξυρίσῃ.

Ἀλλ' ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα καὶ τὸ ξυράφιον ἤγγιζε τὸν τράχηλον τοῦ νεανίου, ὁ ἀδικηθεὶς σύζυγος ἠρτάνθη τὸ αἷμα ἀναβλῖνον εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἡ ὄρασις του ἐσκοτίσθη. Ἦσαν δὲ μόναι εἰς τὸν ὀπισθόδρομον τοῦ κουρέως.

Ὅταν ὁ νέος ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις δὲν ἀμφίβαλε πλέον, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ καὶ ὕψων τὰ ὄμματά του, ἀνίγνω εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κουρέως ἀπαίτιόν τινα ἀπόφασιν, ἔξε δὲ καὶ τὸ ξυράφιον πλησιάζον τὸν λαιμόν του. Διὰ κατεσπευσμένου κινήματος, ὁ νεανίας ἀπέφυγεν ὥστε νὰ μὴ τοῦ ἀποκοπῇ ὁ λαιμός, ἀλλὰ τὸ ξυράφιον τοῦ ἐπῆρε τὸ ἡμισυ τῆς παρειᾶς του . . .

Ἡ λύσις τοῦ ἐν τῷ τελευταίῳ τῆς Ὑδέρπης φυλλαδίου Αἰνίγματος ἐγένετο ἐπιτυχῶς ἐν Σύρῳ, εἶναι δὲ τὸ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ.